

5. EGY ÜGYŰ MENNYORSZÁG.

Pásztorgyerek. A szava idegen.
 A szeme mosolyog.
 Nincs benne gyűlölet, sem félelem.
 Tetszik nekem.
 Szentgyörgynapjától Szentmihály-
 [napig
 Itt terelgeti nyáját csendesen.
 Emberrel itt alig találkozik.
 A gondja csak a máé
 S nem veti árnyékát a holnapig.
 Kenyere málé, turó, vadgyümölcs.
 Igénytelen és bölcs.

Százesztendős imakönyvben lapozgat,
 A «Szív tükré»-ben,
 Hús lejért vette.
 Tudja, hogy őt is Isten teremtette.
 S nem tudja, hogy az urak mit jorral-
 [nak
 Párisban, Bukarestben, Budapesten.
 Tilinkóz egy sort. Hallgat azután.
 Mosolyog, méléz, ül a szikla fokán.
 S az együgyűek mennyországa nyílik
 Szívében kéken, mint az encián.

6. HÁROMSZÁZAN.

A medve jött. A rémület riadt.
 A legelőkre nem volt vissza-út.
 Vad szirtfalba hajlott a lanka le.
 Szökellt a vezér-kos örült irammal,
 Szelid szemére vér-fátyol borult.
 Az otthonos táj irtó idegen lett.
 Táncoltak köröskörül a hegyek.
 S vérködös szemmel ugrottak utána
 Háromszázan: aranygyapjas sereg.
 Gyöngé testekből hörgő piramid:
 Szirt tövéen véget ért a vad menet.

7. A RÉGI HATÁRKŐ.

A Nagykőhavason
 Egy kicsi kőhalom.

Egy emberkézre vall
 Simára csiszolt oldalaival.

S mért, mért nem: ez még áll.
 Határkő. Elment tőle a határ.

S tulajdonkép minek
 Ezen akadni meg?

Megakadnak a vándorfellegek?
 Ledülnek töprengeni a szelek?

Mi lehet, mi e magasban is fáj?
 Innen s túl egy az ég és egy a táj.

Innen s túl egyformán szegényesen
 Gyalogfenyő és boróka terem.

A Nagykőhavason
 Egy kicsi kőhalom.

Egy kicsi kőhalom,
 Egy kicsi sírhalom.

Alatta mégis egy világ pihen.
 Láttam, ahogy valaki ráborult
 És sírt keservesen.

8. TÖRPEFENYŐ.

Ahogy a hegyek nőnek,
 Úgy törpülnek a fák.
 Nagy szálfagögot nem tűr
 A magasság.

A törpefenyő fája
 Alázat fája itt.
 Nem hívja kiöntelten,
 Mindig viharközelben —
 A menny villámain.

Hanem azért próbáld
 Tövestül tépni ki:
 Beleszakadsz, de ő
 Magát nem engedi.

Indája szikla-szívós,
 Acél a gyökere —
 Rácsap, de belesorbul
 A Bucsecskard-szele.

A rádühödt szelekkel
 Dühödten birkozik,
 Vad oromtalajába
 Vadul kapaszkodik.

A földre fekszik néha,
 Mint tanult birkozó,
 Vélvéd: vég-kimerült, —
 S im: talpra-pattanó.

Nagy, büszke rokonságból
 Kis mostoha-kölyök:
 Legárvább, legkeményebb,
 Ki ide felszökött.

Törnek a szálfák lennebb,
 Roppan ezer derék.
 De él itt fenn e hajló,
 Magát mindenkép tartó,
 Megpróbált nemzedék.

9. FELLEGG A SZOBÁBAN.

Menedékház a Nagykőhavason.
 Ezernyolcszáz méter tenger felett.
 Emberfeletti csend.
 Az ablak nyitva van.
 Az ablakon beusznak
 Méltóságosan, kézzelfoghatón,

Kisértetiesen a jellegek.
 A völgyben éltem le az életem,
 De mindig-mindig jelleg-üző lázban.
 A mélységből kapkodtam fel utánok.
 Most ők nyulnak utánam.

10. A CENK LÁMPÁJA.

Leszállt az éj. Eltűnt a Cenk.
 Magába, magasan
 Fent, fent,
 Mindig rokotalan:
 A Cenk lámpája leng.
 Gyökértelenül, szinte csillagképen,
 Inkább a semmiben, semmint az égben.
 Eltűnt a Cenk.
 Fent, fent
 A cenki lámpa leng.

Minden lenti láng idegen neki,
 S a csillagok csak fél-testvérei.
 Szánják és szeretik,
 És mégsem tehetik,
 Hogy végleg otthon érezze magát.
 S lent otthontalan város és világ.
 Fent, a szeplőtlen csillagkoszoruban
 A cenki lámpa szégyeli magát.

Se föld, se menny,
 Se lenn, se fenn,
 Testvérek közt is fájón idegen,
 Erdélyi éjben együtt csak velem:
 A Cenk lámpája leng reménytelen.

11. TALÁLKOZTAM A SZABADSÁGGAL.

Zord magasztat: a Fellegvár ez itt.
 Erőszak rakta s tartja falait.

Ember-önkény és változó uralmak
 Láncot csörgetnek s rabot tartanak.

Szurony, szörnyű rend, vessző, jegyelem
 Itt sötét börtön-flóráként terem.

Rém-madárként egy emlék suhan át:
 Nyögnek a befalazott katonák . . .

Ezerhatszáz . . . olvasom egy falon —
 A doh s a penész ma is hatalom.

S mily nagy erősség ez itt, nézve lentről,
 S mily vakondtúrás fentről, a hegyekről.

Bucsecs, Csukás, Királykő, Kőhavas:
 E jellegvár alattuk mily avas.

A Nagykőhavason mentem én át
 És találok fent a Szabadsággal.

Ment nagy léptekkel: világ számüzötte,
 Fenyőszag tömjénezett körülötte.

Kalapján viritott a sziklarózsa,
 Vissza se nézett a völgybe alóla.

Vándorbotjával verte a követ,
 Minden ütése villámot vetett.

A hátzszakja telve ezerjóval,
 Ezerjóval, embernek nem-valóval.

Fütyölt. Visszhangjaként víg füttyszavá-
 Túlvilági viharok orgonáltak. [nak

A déli nap, ahogy zenitre hágott,
 Nézte az elszabadult Szabadságot.

Ment nagy léptekkel, bottal, tarisznyával,
 Szemére vont virágos kalapjával.

Ment völgyből fel, világból kifele:
 Ki-ki lássa, mire megy nélküle.

Ment, az embertől egyre távolodva,
 Ment csúcsról-csúcsra, csillagtávolokba.

Kincse túldrága volt méltatlanoknak:
 Vitte ajándékol az angyaloknak.

12. CSAK A LEVELE.

A sziklarózsa régen elvirult.
 Amit most hoztam: csak a levele.
 Kicsi, fénytelen, faközöld levél.

Nincs egyebem . . .
 Érzétek be vele.

Brassó-Nagykőhavas, 1933. aug.